

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΝΤΕΓΚΑΡΣΕΝ

Μιά μερκαία μονομαχία. Ο τραγικός θάνατος του αξιωματικού Ντεγκαρσέν. Το ειδύλλιο της κόρης του. Πώς αποκαλύφθηκε ότι είχε αγαπήσει τον αδελφό της. Όπου η Ταλιμά ανακαλύπτει μια μεγάλη ήθεποιά. Η θριαμβευτική εμφάνισις της δεσποινίδος Ντεγκαρσέν στη Γαλλική Κωμωδία. Στά χέρια των ληστών κτλ.

δυνατό να συνέβησαν σ' έναν άνθρωπο τόσες τραγωδίες και τόσες δδνυηρές περιπέτειες, όσες συνέβησαν στη δεσποινίδα Ντεγκαρσέν.

Μιά μέρα, επί βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΕ', δύο αξιωματικοί, πού ύπηρετούσαν μαζί σέ μια φρουρά, κοντά στις Άλπεις, μονομάχησαν για μια άσημαντή άφορμή. Αποτέλεσμα της μονομαχίας ήταν ό ένας από τους δύο άξιωματικούς, ταπεινής καταγωγής, να σκοτώση τον άλλον, ένα ευγενή. Την έποχνη έκεινη η μονομαχίας έτιμωρούντο αώστηρά και, ιδίως, όταν είχαν θλιβερά αποτελέσματα. Καί ό νικητής, καταλαβαίνοντας ότι οι λοχαροί συγγενείς του σκοτωμένου θά έκαναν ό,τι μπορούσαν για να εκδικήσουν τό νερό του, προτίμησε να χάση τό βασιλιά του και να σώση τουλάχιστον τή ζωή του. Μιά νύχτα, λοιπόν, πήρε κρυφά την οικογένειά του, τή γυναίκα του δηλαδή και τό κοριτσάκι του, πού θήλαζε ακόμα, κ' έφυγε για τήν Ολλανδία.

Μετά τό θάνατο του Λουδοβίκου ΙΕ', άρχισε να επικρατή στη Γαλλία πνεύμα κάπως δημοκρατικώτερο. Ο νέος πρωθυπουργός, ό όποιος έτυχε να γνωρίση άλλοτε τον Ντεγκαρσέν — έτσι λεγόταν ό αυτεξόριστος άξιωματικός — και να εκτίμηση τήν ανδρεία του, τό έδωσε χάρη και τό έπέτρεψε να γυρίση στη Γαλλία. Για να του δείξη μάλιστα πόσο τον άγαπούσε, τον προέβασε σέ συνταγματάρχη και τον διώρισε διοικητή του συντάγματος, στο όποιο ύπηρετούσε ό Ντεγκαρσέν όταν του συνέβη ή γνωστή θλιβερή περιπέτεια, πριν από έξη περίπου χρόνια.

Τήν ωριμμένη μέρα, ό Ντεγκαρσέν, ύπερφάνος κ' εϊτυχιμένος, πήγαινε ν' αναλάβη τή διοίκηση του συντάγματος του. Ο πρώτος όμως άξιωματικός πού συνήντησε μπροστά του ήταν ό...αδελφός του άξιωματικού πού είχε σκοτώσει άλλοτε ! Απερίγραπτη άγωνία κυριέυσε τότε τον συνταγματάρχη. "Εβγάλε μια κρυανή τρώοινο κ' έπεσε κάτω από τό άλογό του — νεκρός ! Είχε πάθει τρωατή τής καρδιάς !.."

Ο πρωθυπουργός πού προστάτευε τον Ντεγκαρσέν δέν άφησε έτσι τή χήρα και τό όρφανό κοριτσάκι του συνταγματάρχου. Ωριος σύνταξη στα έξομα αυτά πλάσματα και φρόντισε να εισαγάγη τή μικρή Λουίζα — έτσι λεγόταν ή κόρη του άξιωματικού — σ' ένα από τά καλύτερα οικοτροφεία των Παρισίων. Η Λουίζα, λοιπόν, μεγάλωσε σ' ένα στοργικό περιβάλλον, δείχνοντας μάλιστα έξαιρετική κλίση για τό τραγούδι και τήν άπαγγελία.

Μιά μέρα ό Ντεγκαρσέν γνωρίστηκε στο σπίτι μιας φίλης της μ' ένα συμπαθητικό νέο, κάποιον Ζάν - Μαρί, του όποιου ή μελαγχολική έκφραση του προσώπου τής έκανε από τήν πρώτη στιγμή ζωηρή έντύπωση. Καί ή άλήθεια εινε πώς ό Ζάν-Μαρί δέν εινε κανένα λόγο να εινε εϊτυχιμένος, γιατί δέν ήξερε ποιόν είχε πατέρα... Η μητέρα του, πριν πεθάνη, του άφησε — μοναδική κληρονομία — ένα κλεισμένο φάκελλο, πού περιείχε τό όνομα και τή διεύθυνση του πατέρα του. Μά τό γραμμα αυτό ό Ζάν-Μαρί θά μπορούσε να τ' άνοιξη, σύμφωνα με τήν τελευταία έπιθυμία της μητέρας του, μονάχα τή μέρα του γάμου του. Με άλλα λόγια, άν έμενε άνιπαντρος, δέν θά μάθαινε ποτέ ποιόν είχε πατέρα !..

Σιγά - σιγά ένα τρωφερό ασήθημα άνεπτυχθή μεταξύ τής Λουίζας και του Ζάν-Μαρί. Οι δύο αυτοί νέοι έννοιωσαν άμοιβαία συμπάθεια, επειδή κατάλαβαν άμέσως ότι ήταν και οι δύο δυστυχιμένοι. "Υστερ' από λίγο καρδ έκαναν τους άρραβώνες των. Πετούσανε και οι δύο στα σύννεφα απ' τή χαρά τους. Καί ό Ζάν-Μαρί είχε λόγο να εινε περισσότερο χαρούμενος. Τώρα πού θά παντρευόταν θά είχε επί τέλους τό δικαίωμα ν' άνοιξη τό φάκελλο και να Ικανοποιήση μια περιέργεια, πού τον βασάνιζε τόσα χρόνια : να μάθη επί τέλους ποιόν απ' όλους τους γνωστούς τής

μητέρας του έπρεπε να θεωρη πατέρα. Τήν παραμονή λοιπόν του γάμου του, ό Ζάν-Μαρί κλειδώθηκε στο δωμάτιό του και άνοιξε τρέμοντας από ταραχή και συγκίνηση, τό φάκελλο πού του ένειπιστεύη ή μητέρα του...

Και φανταστήτε τήν άπόγνωση πού κατέλαβε τό νέο, όταν έμαθε πώς ό πατέρας του δέν ήταν άλλος από τον...Ντεγκαρσέν, τον πατέρα τής Λουίζας. Με άλλα λόγια, ήταν έτοιμος να παντρευτή τήν αδελφή του ! "Υστερ' από τή διαπίστωση αυτή, ό γάμος έμτατώθη.

Μά του στοίχισε τόσο του Ζάν-Μαρί, πού δέν μπόρεσε να ένωθη με τήν αγαπημένη του, όποτε πέθανε σε λίγο καρδ από άτελεισία. Καί ή Λουίζα όμως έμεινε κάμποσους μήνες μεταξύ ζωής και θανάτου. Τέλος, άνέλαβε. Ωστόσο, άν ήξερε πόσα πικρά ποτήρια θά έκανε στο μέλλον, θά μετανοούσε επειδή δέν άυτοκόπησε, ά τωρα σέφέτηκε για μια στιγμή να κάνει, ακολουθώντας τον αγαπημένο της μνηστήρα — και αδελφό της, χωρίς να τό γνωρίζη ! — στον άλλο κόσμο....

Πέρασε αρκετός καιρός από τότε. Μιά μέρα, ενώ ή Λουίζα περπατούσε μόνη στις δένδροστοιχίες του Ζωολογικού Κήπου, απαγγέλοντας με παθητική φωνή μια ειδυλλιακή έλεγεια, για ν' άποκοιμηση τον πόνο τής καρδιάς της, ένας άγνωστος τήν πλησίασε και τής ελετ :

—Δεσποίνης, σές συγγαίφα για τις άποχώσεις τής φωνής σου. Ποτέ στη ζωή σου δέν άκουσα πού έκραστισή φωνή !

Η Λουίζα φοβήθηκε στην άρχή κ' έκανε να φύγη. Μά ό άγνωστος τής ελετ τ' όνομά του, στάθηκε άκίνητος και τήν κούταξε με θαυμασμό και σεβασμό. Ο άγνωστος εκείνος ήταν ό διάσημος ήθοποιός Ταλιμά, ή δόξα του γαλλικού θεάτρου, τό όειλο του παρινού κοινού.

Ο Ταλιμά δέν περιωρίστηκε μονάχα στα κομπλιμέντα. Η σεμνότης και ή εύαισθησία τής νέας τον συγκίνησαν περισσότερο και από τό ταλέντο της. Καί άτεφάσισε να βοηθήση τή Λουίζα ν' αναδειχθή. Τής έδωσε ό ίδιος μερικά μαθήματα άπαγγελίας και μιμικής και κατόρθωσε να πείση τή διεύθυνση τής «Κομεντί Φρανσαίξ», ότι έπρεπε να χρησιμοποιήση αυτή τήν καλλιτέχνηδα, αδιάφορο άν δέν είχε κάνει ειδικές σπουδές και άν δέν έκαίε άλλοτε σέ θέατρο. Υπήρχε όμως καλύτερο δίαμμα από μια σούστα του Ταλιμά ;

Στις 24 Μαΐου 1788 ή Λουίζα έμφανίστηκε για πρώτη φορά στην «Κομεντί Φρανσαίξ», παίζοντας τον πρώτο γυναικείο όλο στην τραγωδία «Βαγιαζήτ του Ραζίνα. Η Λουίζα δέν ήταν όραία. Μπορεί μάλιστα να τή κανείς ότι ήταν άσημη. Δέν είχε όραίο σώμα και ήταν άδέξια στις κινήσεις της. Μά εινε τήν πιο γοητευτική φωνή του κόσμου. Από τήν πρώτη στιγμή πού άνοιξε τό στόμα της, κατέκτησε και τήν πλατεία, και τό θεωρεία, και τό ύπερώο. Μέσα σέ είκοσι τέσσερες ώρες έγινε διάσημη... "Υστερ' από ένα χρόνο, σέ ήλικία 19 έτών, ήταν έταίρος τής «Κομεντί Φρανσαίξ" ! Τί περισσότερο μπορούσε να έπιθυμή για να εινε ετυχιμένη ;...

Μά ή κακή της μοίρα εξακολουθούσε να τήν κυνηγά... Η Λουίζα έρωτεύθηκε τρελλά κάποιον Άλφρέδο Άλλάρ, ένα νόστιμο και χαριτόλογο νέο, πού δέν γνώρισε στο σαλόνι του Ταλιμά. Ο Άλφρέδος, θαμνωμένος από τή δόξα τής νεαρής καλλιτέχνης, νόμισε και αυτός πώς τήν αγαπά. Ένώ όμως ή Λουίζα πετούσε στον έβδομο ούρανο τής ετυχίας, βεβαία ότι ό αγαπημένος της δέν θά σήκωνε ποτέ τό μάλιστα του να κούταξη άλλη γυναίκα, ό νόστιμος και χαριτόλογος Άλφρέδος δέν άφηκε καμιά εύκαιρία να γνωρίση καινούργιες περιπέτειες. Ένα βράδυ ή Λουίζα, μαινίνοντας στο καμαρίνι μιας συναδέλφου της και τής ζητήση κάτι, είδε τήν θεατρίνα στην άγκαλιά του Άλφρέδου. Η όργη και ή άγανάκτηση τής τούρλωσαν. Η άτελεισία τής θλόωσε τό μυαλό. "Αρπαξε ένα μαχαίρι πού βρέθηκε κατά σύμπτωση μπροστά της και τό κάρφωσε στην καρδιά της...

Από όλόκληρη χρόνια χαροάλευε. Τέλος, έγινε καλά και σηκώθηκε από τό κρεβάτι. Στά 1895 έκαναρουσιάστηκε στο θέατρο. "Υστερα όμως από λίγες παραστάσεις αναγκάστηκε ν' άποχωρήση, επειδή ή δυνάμεις της είχαν εξαντληθή. Καί άποτραβήχτηκε στο Σώ. "Εκει, μέσα στην ειδυλλιακή φύση, βρήκε και πάλι τήν ευθυμία της και τήν ύγεια της. Ξενώθηκε πολύ πρωί, έκοβε φρούτα από τον

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ FELIX SALTEN

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΑΝΝΑ, 40 χρόνων. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, 20 χρόνων, γιός της Άννας ΖΩΡΖ. 35 χρόνων, θεός του Φραγκίσκου.

(Σ' ένα μικρό κομμάτι σαλονιού. Η Άννα κάθεται μόνη και διαβάζει. Άφραστο μπαίνει μέσα ο Ζωρζ).

ΑΝΝΑ (έντρομη).—Θεέ μου !... Ο Ζωρζ !... (Τό βιβλίο πέφτει από τὰ χέρια της).

ΖΩΡΖ.—Ναί, ἐγώ εἰμαι, ὁ Ζωρζ. Ἦρθα... Ἦρθα. ὅπως σοῦ τὸ εἶχα ἰσχυθεῖ... Ἦρθα, ὄχι, δὲν τὸ εἶχα ἰσχυθεῖ σ' ἐμένα, ἀλλὰ στὸν ἀδελφό μου, τὸ πτωχό μου ἀδελφό, τὸν ὁποῖο σκότωσε !...

ΑΝΝΑ (τρέμοντας).—Ἐγώ ;... Ἐγώ ;... ΖΩΡΖ.—Ἐσὺ, ναί. Βέβαια δὲν τὸν σκότωσε μετὰ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια. Ἀλλὰ τὸν σκότωσε μετὰ τὴν ἀπιστία σου, μετὰ τὴν προδοσία σου. Δὲν εἶνε λοιπὸν τὸ ἴδιο σὰν τὸν δολοφόνησε μετὰ τὰ ἴδια σου χέρια ;

ΑΝΝΑ (ὄλο καὶ πᾶν ταραγμένη).—Θεέ μου ! Σώπα, σὲ ἱκετεύω... ΖΩΡΖ.—Θημάσα, θημάσα τὸν ὄρο ποῦ ἔκανα τότε ; Τὸν θημάσα ; (Ἡ Άννα ἐξοπίζει σὲ κλάματα).

ΖΩΡΖ.—Εἶχα ὀρκιστεῖ νὰ σὲ τιμωρήσω. Καὶ σοῦ εἶπα ὅτι ἡ τιμωρία σοῦ θὰ σοῦ ἐρχοταν μῆσον τῶν γιού σου. Τὸ παιδί σου θὰ ἐκδικιόταν τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του. Ὅπως ἡ Κλυταμνήστρα, θὰ ἐξόργισο καὶ σὺ ἀπὸ τὸ γιό σου. Θὰ γινόταν ἄξιμα για σένα ὁ γιός σου ἕνας φοβερός Ὀρέστης. Λιτὰ σοῦ εἶπα γιὰ τότε... Θημάσα ;... ΑΝΝΑ (μετὰ φωνὴν πνευμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς).—Θημάσα... ΖΩΡΖ.—Ἐφίσησε λοιπὸν ἡ στιγμή τῆς ἐκδικήσεως. Ἐπὶ δόξα ὁλόκληρα χρόνια τὴν περιμένα αὐτὴ τὴν στιγμήν. Περιμένα νὰ ἐνδημιωθῇ ὁ γιός σου, γιὰ νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ τὰ καταλάβῃ ὅλα, καὶ νὰ σοῦ φερθῇ ὅπως σοῦ ἀξίζει.

ΑΝΝΑ.—Ζωρζ !... Εἶνε φοβερό !... ΖΩΡΖ.—Ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα δὲν ἄκουσες νὰ μιλοῦν γιὰ μένα. Καὶ ἴσως θὰ νόμισες ὅτι, ἐπειδὴ ζούσα πολὺ μακριά, τὰ εἶχα ξεχάσει ὅλα, καὶ σὰν αἶνα καὶ τὸν δυστυχημένο μου ἀδελφό, καὶ τὸν ὄρο μου, καὶ τὸ γιό σου. Μὰ ὄχι. Δὲν ξεχάσα τίποτα. Ὅλα εἶνε ζωντανὰ μέσα στὴ μνήμη μου, σὰν νὰ ἦταν χτές. Ἴσως ἔλαψες στὸ θάνατό μου. Μὰ δὲν πεθана, καθὼς ἔλαψες... Δὲν ὑποφύ νὰ πεθάνω πρὶν πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδικήσίν μου. Καὶ νὰ ποῦ ἦρθα, ἐπὶ τέλος ! Καὶ τώρα... τώρα θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν γιό σου, τὸν Φραγκίσκο. Ἐξίσω ποῦ ἐργάζεται...

ΑΝΝΑ.—Ὅχι, ὄχι, Ζωρζ... Σὲ ἱκετεύω... Δὲν θὰ τὸ κάνης αὐτό.

ΖΩΡΖ.—Θὰ τοῦ τὰ πᾶ ὅλα. Θὰ τοῦ πᾶ πᾶς πέθανε ὁ πατέρας του. Θὰ τοῦ πᾶ τὴν ἀλήθεια. Ἐσὺ τὸν ἔχεις πῆ ὅτι σκοτώθηκε σὲ κάποιον κληρονομικό δυστυχήμα. Μὰ ἐγὼ θὰ τοῦ πᾶ τώρα ὅλη τὴν ἀλήθεια... Θὰ τοῦ πᾶ πόσο ὁ ἄνδρας σου, ὁ δυστυχῆς πατέρας σου, σ' ἀγατοῖσε καὶ πᾶς μὴ μῆρα τὸν πρόδωσε μετὰ τὸν κόμητα Λεμιρέν, τὸ φίλο σου... Ἐσὺ... ἐσὺ, ἡ νεαρὸ τὸν γυναικά, ποὺ τὴν ἐλάτρευε, ἐσὺ ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του... Καὶ ἕστερα, ὁ τυλαίπυρος ἀδελφός μου, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, πῆγε στὸ δάσος καὶ σκοτώθηκε. Θὰ τὰ πᾶ αὐτὰ στὸ γιό σου. Θὰ τοῦ πᾶ πόσο βόηθα τὸν πατέρα του, τὴν ἴδια μέρα τῆς αὐτοκτονίας του, στὸ δάσος, μετὰ τὸν

ΖΩΡΖ.—Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ πῆρα ἐγώ...

κίτη τῆς βίλλας της καὶ περνοῦσε ὅλη τὴ μέρα τρέχοντας στοὺς κάμπους. Καὶ κάθε βράδυ, ἦρχιαν μετὰ τὰ πόδια σ' ἕνα γειτονικό χωριό. Ἡ ἀγοράση γάλα ἀπὸ μὴ γνοστή της κροῦστα.

Τὸ βράδυ τῆς 28 Νοεμβρίου 1796, ἡ Λουίζα, μόλις μπῆκε στὸ σπίτι της κροῦστας, εἶδε μερικὸς ἀγριανθρώπου νὰ ὀρθοῦν ἐπάνω της, νὰ τὴν φμιώνουν, νὰ τὴν δένοιν χειροπόδαρα καὶ νὰ τὴν πετοῦν στὸ ὑπόγειο μαζὺ μετὰ τοὺς ἄλλους κατοικοῦς τῆς ἐπαύλεως. Ὑστερα ὁ ἰησὺαί φησάν παντοῦ νὰ βροῦν χροῦματα ἡ πολύτιμα ἀντικείμενα. Τ' ἀρνητικά ὁμοῦ ἀποτέλεσματα τῶν ἐρευνῶν τοὺς τοὺς ἔκαναν ἔξω φρενῶν. Καὶ ἀπεφάσαν νὰ σκοτώσουν τοὺς ἀίχμαλῶτους τὸν, γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν ἐπειδὴ δὲν εἶχαν λεπτά ! Κατέθηκαν, λοιπὸν, στὸ ὑπόγειο, τοποθέτησαν τοὺς ἀίχμαλῶτους στὸν τοῖχον, τρεβάναν τὶς πιστόλες τους καὶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀρχίσουν τὸ μαζέλι, ὅταν, ξαφνικά, ἡ Λουίζα, ἡ ὁλοκλή κατόρθωσε στὸ μεταῦν νὰ βγάλῃ τὸ φιοριτο ἀπὸ τὸ στόμα της, ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τοὺς κακοῦργους νὰ φανοῦν πονετικοί. Ἡ φωνὴ τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος — ἡ φωνὴ αὐτῆς ποὺ εἶχε συγκινησέν τόσο τὴν καρδιά τοῦ Ταῦμα — μαλάκωσε καὶ αὐτὴ τὴν πέτρινη καρδιά τῶν κακοῦργων !... Ὅ ἰησὺαί κατέδασαν τὰ πιστόλια τους κ' ἔφηναν, χωρὶς νὰ περάξουν κανένα ἀπ' τοὺς ἀίχμαλῶτους τῶν ! Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ μερικὸι διαβάτες ἀπελευθέρωσαν τοὺς κατοικοῦς τῆς ἐπαύλεως. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ καταλάβουν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔσαν ἀποβροῦν τῆ Λουίζα. Ἡ καλλιτέχνις εἶχε τρελλαθῇ ἀπὸ τὸ ὄρβο καὶ τὴν ἀγνοία της ! Τὴν μετέφεραν σ' ἕνα ἄσπιλο, ὅπου καὶ πέθανε ἕστερ' ἀπὸ ἕνα ἔτος. Ἡ Λουίζα Πτεγκαρσὲν ἔζησε μονάχα 28 χρόνια. Ὑπάρχει ὅμως ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γνῶρισε τόσες τραγικὲς περιπέτειες μέσα σὲ τόσο λίγο χρονικό διάστημα ;

Ζωρζ !... Εἶμαι πολὺν συγκινημένος, γιὰτὶ βλέπω τὸν ἀδελφὸ τοῦ πατέρα μου. (Πέφτει στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ζωρζ).

ΖΩΡΖ (φιλιώνοντας τον).—Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Γιὰ νὰ ἰδῆτε ἐμένα καὶ τὴν μητερούλα μου ; Δὲν εἶνε ἔτσι ; Καὶ γιὰ νὰ μείνετε μαζὺ μας, ἴσως. Τί εὐτυχία !... Ἐστὶ δὲν θὰ εἶμαι τὰ μόνον μένα, ἡ μητερούλα μου κ' ἐγώ...

ΖΩΡΖ.—Δὲν ξέρω ἂν θὰ μείνω... ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Μὰ γιὰτὶ νὰ μὴ μείνετε ; Θὰ σὰς ἀγατοῖσε πολὺν. Δὲν εἶμαι κακὸ παιδί ἐγώ, ἔξοστε. Καὶ ἡ μητέρα μου εἶνε τόσο καλὴ ! Ἐἶνε μὴ ἀγία γυναῖκα. Καὶ ὁ πατέρας μου φαίνεται ὅτι τὴν ἐλάτρευε. Ἡ καὶ μὴνὴν !... Δὲν παντρεύτηκε, μολοῦντι χίρηνε τόσο νεά, μὴ ν' ἀφοσιωθῇ τελείως σ' ἐμένα. Κιττάστε τὴν... Κλαίει... Συγκινηθῆκε ποὺ σὰς εἶδε... (Ὁ Ζωρζ σιωπᾶει. Ἡ Άννα κατάκλημη παρακολουθεῖ μὴ ἀγνοίῃ τὶς κινήσεις του).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (κιντᾶζοντας προσεκτικὰ τὸν Ζωρζ).—Λέτε ὅτι μοιάζω τὸν πατέρα μου ; Μὰ γιὰτὶ φαίνεται ὅτι τοῦ μοιάζετε κ' ἐσεῖς. Ἦμῶν πολὺν μαζὸς ἔταν ὁ πατέρας μου σκοτώθηκε στὸ κινῆγι, κ' ὅμοιος τὸν θυμοῖονα ἀμυδρά. Μανὰ... Πῆστε καὶ σεῖς στὸ θεῖο Ζωρζ νὰ μείνῃ.

ΑΝΝΑ (μετὰ φωνὴν κοιμμένη).—Μείνε, Ζωρζ... ΖΩΡΖ (ἀπὸ μέσα του).—Τί φρικτό, Θεέ μου !... Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐνοχὴν μητέρα, θὰ κάνω δυστυχημένο τὸ ἄθωο αὐτὸ παιδί. Μὴ φάινεται δὲν θὰ τὸ θέλῃ αὐτὸ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὅχι, ὄχι... ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Λοιπὸν, τὴ μοιρομφοῦστε, θεῖτε μου ; Θὰ μείνετε ; ΖΩΡΖ.—Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ μείνω τώρα γιὰ πολὺν καιρό. Ἦρθα γιὰ νὰ σὰς ἰδῶ καὶ νὰ φέρω πάλι. Ἀλλ' ἀργότερα, μπορῶ νὰ ξανάρθω. Καὶ τότε, ἴσως μείνω γιὰ πάντα.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Ὁραία !... Καὶ τώρα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ πάω νὰ σὰς φέρω μὴ φωτογραφία τοῦ πατέρα μου. (Ὁ Φραγκίσκος φεύγει. Ἡ Άννα κιττάζει ἀφρονῆ, μὴ βλέμματα ἱκείας, τὸν Ζωρζ, ὁ ὁποῖος τὴν βλέπει σκεπτικός).

ΑΝΝΑ (τρέμοντας ὅλη).—Θὰ τὸ δώσης τὸ γράμμα, Ζωρζ ; ΖΩΡΖ (βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κληρονομικό γράμμα καὶ τὸ δίνει στὴν Άννα).—Νάτο ! Πάστε τὸ καὶ κάνετε τὸ ὅτι θέλετε.

ΑΝΝΑ (κροῦδοντας γρήγορα — γρήγορα τὸ γράμμα στὸ στήθος της).—Ἐὐχαριστῶ, Ζωρζ ! Μ' ἔσωσες !... ΖΩΡΖ.—Σάως τὸν Φραγκίσκο.

ΑΝΝΑ.—Σ' εὐχαριστῶ ἀκόμα περισσότερο γι' αὐτό. (Μπαίνει ὁ Φραγκίσκος μετὰ μὴ φωτογραφία σὺν χέρι).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Θεῖο Ζωρζ. Κιττάξτε αὐτὴ τὴν φωτογραφία τοῦ πατέρα μου. Τὴν εἶχε βγάλει λίγον καιρό πρὶν σκοτωθῇ στὸ κινῆγι.

ΖΩΡΖ (κιντᾶζοντας τὴ φωτογραφία).—Στὸ κινῆγι... Ναί... ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τί νὰ σὰς πᾶ... Ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ πάω νὰ κινῆρισσο. Φοβᾶμαι μὴ σκοτωθῶ κ' ἐγὼ ἄδικα, ὅπως ὁ πατέρας μου... ΖΩΡΖ (τραβῶντας τὸν στὴν ἀγκαλιά τοῦ καὶ φιλιώνον τὸν στομαχικό).—Ὁ Θεός νὰ σὲ φυλάξῃ, παιδί μου ! Ὁ Θεός νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοιες φρικτὲς συμφορὰς, ἀπὸ τέτοια τρομερὰ δυστυχήματα !

ΑΝΝΑ.—Ναί, ὁ Θεός νὰ σὲ φυλάξῃ, ἀγαπημένο μου παιδί !...